

imenovane „puste ledine“, to so površine, kjer so bila nekoc polja, sedaj pa jih zarašča grmovje. Kjer je tega grmovja malo ima erozija prosto pot, tako da se obseg goljav stalno veča. Pokrajina trpi zaradi pomanjkanja gozda, vendar je paša v njem zaenkrat še vedno dovoljena. Listje in vejeve uporabljajo za krmno in steljo in tako se zopet veča delež goljav. Najvažnejši faktor pri tem, da se je obseg gozda tako zelo zmanjšal, je prav gotovo napol nomadsko pašništvo, ki je še sedaj precej razširjeno, saj gonijo živino vsako leto lra bolj ali manj oddaljene pašnike v hribih. Drug vzrok pa sta rudarstvo in fužinarstvo. Rudar so tod kopali že Rimljani (magnetit), pa tudi več krajevnih imen opozarja na nekdanje rudarstvo (Bakaran). Danes je pridobivanje rud močno razvito v Mačka tiči (molibden), Črvenem bregu (galenit), Carevi Bari in Mrtvici (premog). K uničenju gozda je precej pripomogla tudi železnica Beograd–Skopje.

V sami soteski ni večjega urbanskega centra, pač pa sta ob vhodih vanjo Leskovac in Vranje. Vsa ruralna naselja so pomaknjena v višje lege. Če gledamo samo dolino imamo občutek zelo redke obljudenosti. Naselja so se pomaknila v višje lege iz dveh vzrokov: zaradi bega pred Turki in pa zato, ker je v višjih področjih več možnosti za kmetijstvo; tam je namreč več pozitivnega sveta. Kjer je svet najbolj raven so nastala neke vrste razložena gručasta naselja, sicer pa prevladujejo tipična razložena naselja. Vasi so različno velike (od tipičnih zaselkov [4–5 hiš] do naselij, ki štejejo do 30 in več hiš). Kmetije nimajo gospodarskih poslopij; ograjene so z ogradami v katerih je živina. Gradbeni material sta les in glina, kateri primešajo slamo, da je bolj trdna. Stavbe so grajene zelo preprosto. Najprej napravijo skelet iz lesenih hlodov, ki jih potem izpolnijo z glino. Tu in tam suše doma tudi opako.

Kmečke družine so običajno dokaj številne in sedem otrok ini posebna redkost. Majhno število hiš se ne pomeni nizke aritmetične gostote, ki znaša tod okoli do 80 ljudi/km². Kmetijstvo je tipično polikulturno (za dom). Za odprodajo gove le svinje in ovce. Ostalih vrst živine je precej manj. Posebnost so bivoli. Za J>olja so značilne dokaj velike parcele, zasejane pretežno z žitirami, to je s koruzo in pšenico. V dolini, kjer je

več prostora imajo polja drugačno obliko. To so pretežno vrtničarske parcele, kjer sade največ povrtnino, papriko, čebulo in zelje. Pridelek je navadno precej pozen, ker je večina teh parcel na aluvialni ravnici, ki je še pozno v pomlad poplavljen.

Ker se boje zasipanja hudoarnikov in pozno naraslih voda Južne Morave, jih ograde s kamnjenjem. Te ograde so precej podobne onim, ki jih srečamo na krasu, le zemlja je drugačna. Hektarski donos je povsod, razen v dolini, precej nizek. Zaradi nizke stopnje poljedelstva prirodne rodovitnosti ne znajo v polni meri izkoristiti, saj obdelujejo polja in pospravljajo pridelke še vedno na zelo preprost način. Tako na primer ml<atijo še vedno z živino, ki tepta snopje na glinastih tleh. Koliko pridelka gre na tak način v izgubo ni potrebno posebej poudarjati. Pač pa je zelo mnogo sadja in to predvsem sliv. Vendar je tudi sadno drevje zelo slabo negovano. Nekaj je še jablan, hrušk in marelic. Nekoc je bilo zelo razvito svilarstvo, murv je še danes povsod kar precej, vendar služijo le še kot kрма za svinje.

Edina neagrama dejavnost sta Čepkarstvo in pa kamnolomni; ne smemo pa pozabiti tudi na promet. V novejši dobi se poleg uprave uveljavlja tudi gradbeništvo. Gradnja avtoceste je zaposlila mnogo ne kvalificirane delovne sile, ki bi se sicer verjetno izselila. Tudi potem, ko bo oesta dograjena, bo dajala mnogim delo, saj bo treba paziti na vrsto stvari, da se bo promet lahko odvijal nemoteno. Kot sem že omenil povzročajo največ sitnosti hudourniki.

Avtocesta bo spremenila tudi zunanjo podobo soteske, kjer pride izgradnja tako velikega objekta še posebno močno do veljave. Zdaj je pokrajina nekako zatisna, vendar zelo slikovita in podoba dopolnjujejo vlak, ki drvi skoraj vsake pol ure, cesta, stara in slaba, vendar z mogočnimi perspektivami in pa tiha Južna Morava. Vendar se že čuti rahel utrip nečesa novega, bolj živega. Morda so to mladinska naselja graditeljev, ali pa sami domačini, ki s strahom in občudovanjem ogledujejo spremembe v njihovi stari, divje tihi dolini.

P. s. Edini vir 90 mi bili 9kromni podatki „Urada za boj proti eroziji“ v Vladifinem Hanu.

Vladimir Kokole

Nigerija - največja afriška država

Zadnje v vrsti afriških ozemelj, ki so leta 1960 tako rekoč čez noč postala iz kolonij neodvisne države, je bila Nigerija. Ni pa ta država zadnja po pomenu. Dejansko je sedaj Nigerija po številu prebivalstva največja samostojna afriška država. Nič manj kot 34 milijonov prebivalcev (številk

za prebivalstvo so ocenile za leto 1960) živi tu na 878.447 km² površine, kar da gostoto 41 ljudi pa km². To pa je za Afriko že kar lepa številka, saj znaša povprečje samo 9 ljudi na km². Tudi narodni dohodek je za spoznanje nad povprečkom. Vse to uvršča Nigerijo med najpomembnejše nove



afriške države. Prav gotovo pa je inajpomembnejša država v Zahodni Afriki. S tem pa seveda ni rečeno, da Nigerija ne bi bila nerazvita dežela, kot so več ali manj vse druge v tem področju, dežela, ki jo čaka še dolga in verjetno ne prelahka pot k večjemu inapredku.

Nigerija je tipična zahodnoafriška država. Od obal Gvinejskega zaliva se zajeda skozi tri klimatsko-vegetacijske pasove vse do roba Sahare na severu. Kot drugje je seveda tudi tu ta lega odraz kolonialnega prodiranja od morja v notranjost Zahodne Afrike. V Nigeriji je bila fronta prodiranja najširša, saj meri dežela od zahoda proti vzhodu okrog 1000 km, približno toliko kolikor je tudi od morja do severnih meja. Nigerija je geografski pojem šele sto let. Kot mnoge druge nove afriške države dežele je pred prihodom Evropejcev ni ničesar vezalo v celoto. Tudi danes so vezi med posameznimi deli še rahle in se v marsikaterem pogledu šele bolj pletejo kot pa dejansko obstojajo. Sever in jug živita vsak svoje, v preminogih ozirili zelo različno življenje. To stanje ni samo posledica podedovane kolonialne uprave razdelitve, marveč segajo razlike še daleč nazaj v zgodovino in so v bistvu odraz geografske raznolikosti Zahodne Afrike. Kajti, kakorkoli je vsa Nigerija tropska dežela, tako sta si sever in jug po prirodnih značilnostih različna, kot Švedska in Madžarska v Evropi, in nemara prav tako, ali pa še bolj po prebivalstvu in načinu življenja.

Južni del je dobro namočen, z gozdom poraslo nizko platičasto ozemlje s skoraj še ekvatornim podnebjem, ki ga široka dolina Nigra deli na dva dela, vzhodnega in zahodnega. Dalje proti severu je ob Nigru in njegovem velikem pritoku Benue še precej širši pas tako imenovane gvinejske savane, kjer gozd postane sprva in istočasno, z naraščajočo dolžino suhe dobe pa tudi v edino bolj omejen na rečne doline ter prepusti v es ostali svet odprti travnati ali grmičasti savani. Na severu, v tako imenovanem sušnem pasu, postane savana že prav borna in na znatnih področjih preide v prave tropske stepi; suha doba pa je tako dolga, da daje pečat vsemu agrarnemu izkoriščanju. Odprto stepsko, pa tudi deloma savansko ozemlje, je omogočilo vpade 6 severa, ki so temeljito premešali sprva verjetno mnogo bolj enotno črnsko prebivalstvo (plemenska skupina 1 lausa prevladuje) in ga dopolnili tudi z več ali manj čistimi hamitskimi elementi (Fulani). Vpadi so prinesli tudi islam in fevdalno družbeno strukturo ter so se ustavili šele na robu južnih gozdov. Južne nigerijske pokrajine pa so bile bolj izpostavljene, ko je z evropskimi kolonizatorji prišel naval od morske strani. Čeprav se je kolonializem zasedel na obali že zelo zgodaj, je zajel sprva le ožji obalni pas. Severno Nigerijo so Britanci zasedli šele v začetku tega stoletja. Moderni vplivi so torej pronicali v deželo z obale. Tam so se v zadnjih 10-letjih začele že močno razbijati nekdanje tesne rodovne in plemenske skupnosti; tam se je uveljavil kapitalizem, bodisi s trgovino bodisi s

komercializacijo domačega agrarnega gospodarstva Afričanov; tam je nastala tenka plast domače male burzuzije, ki si pod vplivom razmer deli z Veleposestniki s severa oblast v državi.

Ne preseneča zato dejstvo, da je Nigerija zvezna država (Nigerijska federacija), ki jo sestavljajo tri ozemlja, od katerih ima vsako svojo pokrajinsko vlado in parlament poleg zvezne vlade in zveznega parlamenta v Lagosu, ki je glavno mesto vse države. Trije sestavni deli so: Zahodna Nigerija (117524 km², 7,0 milij. prebivalcev, gostota 60 na km², glavno mesto Ibadan), Vzhodna Nigerija (76364 km², 8,2 milij. prebivalcev, gostota 108 na km², glavno mesto Enugu) in Severna Nigerija (648490 km², 18,7 milij. prebivalcev, gostota 28 na km², glavno mesto Kaduna). Vzhodna in Zahodna Nigerija obsegata obalni gozdni pas in segata nekoliko ss v gvinejski savanski pas, Severna Nigerija pa obsega večino gvinejskega in več sudanskega pas, kolikor ta ne sega še čez meje dežele. Do proglačitve neodvisnosti je bil z Nigerijo upravno združen še tako imenovani Britanski Kamerun (zahodni del bivše nemške kolonije, ki ga v imenu OZN upravlja Velika Britanija). To je ponekod širši, drugje ožji pas ozemlja ob vzhodnih mejah nove nigerijske države. Meri 88.270 km² k\ šteje 1.650.000 prebivalcev, kar da gostoto 20 na km². Ker poteka britanski mandat spomladi leta 1961, se bo moralo prebivalstvo do takrat odločiti ali postane samostojna država, ali pa se pridruži Nigeriji.

Nigerija je predvsem dežela kmetovalcev in gospodarska geografija nove države je po večini agrarna geografija. Kakor koli je Nigerija znana po izvozu v velikih količinah nekaterih tropskih sadežev — kakava, arašidov, oljnih semen in palmovega olja — tako so glavni proizvodi kmetijstva vendar namenjeni domači porabi, predvsem za živila. Podrobne ekonomske analize so pokazale, da je vrednost kmetijskih proizvodov, ki se porabijo izključno doma, kar šestkrat večja kot vrednost onih, ki jih gojijo pretežno ali tudi samo deloma za izvoz. Glavni pridelki v prvi skupini so cassava (ali maniok; in jam, ki sta osnovni hranili na jugu, v bolj namočenem področju, in pa proso ter podobne domače žitarice na severu, v bolj sušnih savanah in stepah. Pridelujejo se koruzo, sladkorni trs, sladki tropski krompir (batate), fižol, banane, riž in povsod še razno zelenjavo. Domala vse to gojijo na tradicionalni način v okviru selihiega pozigalnškega kmetijstva (izjema so stalne njive ponekod okrog Kana in drugih mest na severu). To zahteva za preživljanje ene družine znatno površino, kajti tropska prst na splošno ni kaj prida rodovitna in se zelo hitro izčrpa. Najboljša je prst v delih severne Nigerije s polstepskim podnebjem. Ločimo tri glavna področja, ki so za afriške pojme zelo dobro obdelana oziroma izkoriščena. Prvo obsega zahodni in srednji del Zahodne Nigerije — ozemlje plemenske skupine Joruba; drugo je večji zahodni del Vzhodne Nigerije, ki je izkoriščen še bolj, to je ozemlje plemenske skupine Ibo; tretje jedro go-

ste naselitve in dobre izrabe tal pa je na severu v osrednjem delu med Kanom in Katsino. To so ozemlja, kjer se dvigne gostota prebivalstva na HO do 100 ljudi na km² ali celo še več. Večina nigerijskega prebivalstva živi v enem izmed teh treh področij, ki spadajo med redka jedra res dobre poselitve v Afriki.

Ta tri področja obsegajo komaj kako šestino vsega nigerijskega ozemlja. Ker se po narodi ne ločijo prav bistveno od sosednjih področij v istem klimatsko vegetacijskem pasu so še velike možnosti za notranjo kolonizacijo. Ta je že sedaj zelo aktualna, kajti vsa tri področja goste naselitve so pri sedanjí agrotehnikí — ki je ne bo mogoče kmalu bistveno spremeniti — namreč že močno agrarno prenaseljena. Dosedanji način obdelave je res dokaj ekstenziven, toda smotno je prilagojen pedološkim in klimatskim pogojem in tak kot je vzdržuje vsaj zmerno rodovitnost tal. V širjenju živilskih kultur za domačo porabo je tedaj pričakovati napredek le z naseljevanjem in kultivacijo še neizkoriščenih ali slabo izkoriščenih tal izven sedanjih jeder poselitve. Tako je področje na severozahodu Zahodne Nigerije, področje sedanjega britanskega Kamenina (če se bo priključilo Nigerijski federaciji, in zlasti prostrana ozemlja na zahodu in vzhodu Severne Nigerije.

Komercialne kulture so samo dodatek k tradicionalnim živilskim kulturam. So pa postale lokalno marsikje zelo pomembne, ker predstavljajo skoraj edini vir denarnih dohodkov za prebivalstvo. Tudi te kulture gojijo namreč skoraj brez izjeme v okviru domačinskega kmetijstva. Plantaze so v Nigeriji namreč domala neznane, ker je nek zakon prepovedoval odtujitev domačinske zemlje. Nekaj jih je pa v sosednjem britanskem Kamerunu (nekdanje nemške plantaze), ki jih izkorišča sedaj posebna družba. Ker Nigerija izvažala razmeroma velike množine arašidov, semen oljne palme in olje iz njih, ter zlasti kakava, poleg manjših količin bombaza in kavčuka, je v mednarodni trgovini znana predvsem po teh pridelkih. Domala vse trgovanje s komercialnimi pridelki je v rokah države, oziroma njenih organizacij (marketing boards, ki so jih prevzeli od britanske kolonialne uprave).

Komercialne kulture pridelujejo v nekaterih dokaj ostro omejenih področjih v skladu s klimatskimi pogoji. Kakao je glavna kultura v obalnem pasu in zaledju Zahodne Nigerije, med Lagosom in Ibadanom; to je v področju, ki prejema še obilo, a je preveč padavin in ima zelo kratko sušno dobo. Pridelovalno področje (oljne palme je v vzhodnem obalnem pasu Zahodne Nigerije in v vsem južnem delu Vzhodne Nigerije; to je v področju kjer je razvit pravi tropski pragozd. Oljna palma raste pretežno divje in ne v posebnih nasadih. Arašidi uspevajo najbolje prav na severu Nigerije, v bolj sušnem sudanskem pasu, čeprav niso neznani tudi v pasu gvinejske savane. Kano je veliko središče kulture arašidov. To so tri najpomembnejše komercialne kulture. Vážen

je še bombaž, katerega glavno pridelovalno področje je sedaj tudi v Severni Nigeriji, južno od pasu intenzivnega pridelovanja arašidov, to je v pasu gvinejske savane med Zarijo in Kanom, kjer so padavine obilnejše kot prav na severu. Dokaj pomemben je še kavčukovec, ki uspeva ponekod v pasu oljne palme. Dandanes so vsi nasadi iz drevja hevea in so domače vrste, ki so včasih dajale nekaj kavčuka, povsem opustili. Proizvodnja tako bombaza, kot kavčuka narašča hitreje kot proizvodnja preje omenjenih komercialnih kultur.

Živinoreja je res pomembna v Nigeriji samo na severu in to je nomadska živinoreja. V južnih delih Nigerije je velike živine zelo malo. Pač pa redijo precej skromnih koz. Odločilni faktor, ki zavira govedorejo je muha ce-ce, ki se drži gozdnatih in grmčastih predelov. Cenijo, da je v Nigeriji kakih 10–15 milijonov koz, kakih 3–4 milijonov ovac in 8–9 milijonov goved. Ta goveja živina in tudi ovce so skoraj vse na severu. To je razmeroma veliko število, čeprav je kvaliteta goveje živine slaba. Ker se menjavajo suhe letne dobe z namočenimi, stalnih pašnikov praktično ni. Živinorejska plemena, zlasti Fulani, potujejo s svojimi čredami neprestano od severa proti jugu in obratno in so torej prav inomadi. Poleg periodičnih pašnikov uporabljajo tudi polja v prahi, ki jim jih obdobjno prepustijo kmetovalci zato, da jih živina pognoji. Zaradi nomadskega enačaja živinoreje živine ne uporabljajo kot delovno silo, kar je gotovo velika škoda za kmetijstvo. Izjeme sicer tu in tam obstojajo, toda so zelo redke. V zadnjih letih se oblasti zelo prizadevajo, da bi vpeljale stalno živinorejo v vaseh, na kmetijah. S severa gonijo živino na prodaj v mesta Iba jugu, toda za izvoz so najvažnejše kože, ki predstavljajo v njem kar važno postavko.

Znaten del Nigerije je po narodi gozdno ozemlje. Izkoriščanje gozdov za les pa je razmeroma zelo skromno. Od kakih 350.000 km² teoretično gozdnega ozemlja je le okrog 55.000 klasificiranih kot visoki gozd. Ostalo je hosta, kar je seveda tudi posledica selinskega požgalniškega kmetijstva. Poleg tega zavira izkoriščanje tudi visokega gozda zelo pestra drevesna sestava. Največ lesa izvažajo — toda skoraj samo hlodovino in žagan les — iz področja v in okoli Nigrove delte.

Izkoriščanje gozdov, kakor tudi komercializacija kmetijstva so omogočila šele moderna prometna sredstva; tako, kot povsod drugje v tropski Afriki. Pred železnico in parnikom je bila trgovina na daljavo samo iz severne Nigerije po karavanskih poteh čez Saharo. Kano je bil že pred tisoč leti važno trgovsko mesto, izhodišče karavan. Z obale pa so šli v glavnem sušnji in slonovina. Ko so proti koncu prejšnjega stoletja uvedli plovbo s parniki po Nigru in po njegovih rokavih v veliki delti, ter, ko so v začetku tega stoletja zgradili tudi prve železnice od obale v notranjost, se je šele začelo pridelovanje komercialnih kultur za izvoz. Danes gresta od obeh najpomembnejših pristanišč, Lagosa in Port Harcourta, dve važni ze-

lezaiici na sever. Prva veže obalo in gosto naseljeno ozemlje Jorubov s srednjim Nigrom in z gosto naseljenim področjem okrog Kana. Druga veže deželo Ibov z rudnošno planoto Jos (ali Bauč) in z Kaduno, enim izmed središč severa, kjer se ta proga združi s prej imenovano iz Lagosa. Niger je prav tako zelo važna prometna pot, saj je do izliva reke Benue stalno ploven. Više navzgor so del leta težave, ker je voda prenizka. Zato se pogosto kljub prekladanju kombinira rečni in železniški prevoz. Vedno važnejše pa postajajo ceste, ki jih sedaj gradijo s pospešenim tempom, saj so tudi cenejše kot železnice. Cest, ki bi bile uporabne tudi v deževni dobi za sedaj se ni mnogo. Na najboljšem je področje kakovih kultur v Zahodni Nigeriji. Tudi na severu so nekatere dobre glavne ceste. Toda asfaltiranih je do sedaj samo šele nekaj nad 4000 km cest (dolžina železnic znaša pa samo 3200 km).

Sodobna prometna sredstva so omogočila tudi izkoriščanje rudnega bogastva. Verjetno je Nigerija zelo bogata z rudami, sodeč po tem, kar je bilo doslej raziskano. Najvažnejši je trenutno se kositer, ki ga kopljejo na planoti Jos na več krajih, bodisi v aluvialnih odkladninah, bodisi v rudnikih v matičnih kameninah. Proizvodnja niha med deset in petnajst tisoč ton na leto, kar je okrog 50% svetovne proizvodnje. V Vzhodni Nigeriji, okrog mesta Enugu so na površini približno 4000 km² premogonosne plasti. Letna proizvodnja še ne doseže povsem en milijon ton. Nekaj je boljšega, toda večina je to eocenski rjavi premog, vse kakor v Afriki tudi dragocen. Blizu Kana so odkrili uranovo rudo dobre kakovosti, a je še ne izkoriščajo. Pač pa so začeli nedavno izkoriščati kolumbit, ki daje za sodobno tehnologijo zelo važno kovino. V zadnjem desetletju so odkrili tudi nafto pri krajih Akata in Oloibiri v obalnem področju Vzhodne Nigerije blizu Port Harcourta. Do tam je speljan tudi kratek naftovod v pristanišče. Proizvodnja pa se je šele prav začela.

Če upoštevamo, da ima Nigerija v obalnem pasu in na Nigru tudi znatne vodne sile, domala povsem neizrabljene, so torej perspektive za energetiko v bližnji bodočnosti kar dobre. Do sedaj pa so bile potrebe zaradi splošne zaostalosti zelo skromne, kajti industrije je v novi državi kaj malo, skoraj nič v primeri s številnim prebivalstvom. Nekaj je manjših podjetij živilske indu-

strije in izdelave nekaterih najbolj splošnih potrošnih dobrin kot milo, cigarete, posoda, pohištvo. Velike, moderne tovarne je mogoče prešteti na prste (tekstilna tovarna v Kaduni, tovarna vezanih plošč v Sapele v delti Nigra, tovarna konzerv v Kanu). Pač pa še zelo cvete domača obrt vseh vrst, ki ima celo v izdelovanju železa že staro tradicijo.

Pri tako neznatni industrializaciji ne preseneča, da je urbanizacija države šele v prvih po-vojih; vsaj urbanizacija v sodobnem smislu. Ostale pa v Nigeriji — v nasprotju z mnogimi drugimi afriškimi deželami — urbanizacija ni povsod plod šele kolonialne dobe. V sudanskem pasu na severu so nekatera obzidana starodavna mesta, sedeži nekdanj samostojnih emirats, ki so že pred stoletji posredovala trgovino preko Sahare do sredozemskih obal. Najbolj znana so Sokoto, Katsina in Kano. Nekaj urbane tradicije imajo tudi Jorubi v Zahodni Nigeriji, kjer so obstojala že pred prihodom Evropeev velika tržna in obrtniška ter sejna središča, ki so se razvila v mesta. Zato živi danes v Zahodni Nigeriji v mestih nič manj kot 35,00 prebivalstva te pokrajine. V vzhodni Nigeriji živi v mestih samo 7,0 prebivalstva pokrajine in v Severni Nigeriji komaj 4,50. Leta 1953 so ob priliki popisa prebivalstva ugotovili, da je bilo tedaj nič manj kot 16 mest z nad 50.000 prebivalci, od tega polovica v Zahodni Nigeriji. Največe mesto v vsej Nigeriji je Ibadan (459.000 preb.), kjer je tudi dokaj velika univerza, Ibadan je celo morje nizkih hiš, postavljenih ob ulicah oziroma cestah brez vsakega reda. Visokih stavb je komaj nekaj, toda vendar je Ibadan sedaj največe mesto v vsej tropiki Afrike. Taka kot Ibadan so tudi druga manjša mesta v Zahodni Nigeriji. Ogromno in Ife štejeta čez 100.000 prebivalcev in čez 50.000 jih imajo tudi Abeokuta, Ileša, Ojo in Osoybo. Lagos (272.000) ob obali ima mnogo sodobnejši videz, saj je bil dolgo središče kolonialne uprave. V Vzhodni Nigeriji ima Port Harcourt 72.000 prebivalcev, nad 50.000 jih imata še Aba in Enugu. Na severu je le eno večje mesto, Kano (130.000 preb.). Toda nad 50.000 prebivalcev imajo še Sokoto, Kaduna, Katsina in Maiduguri. Vse prebivalstvo nigerijskih mest seveda po svojem poklicu ni povsem mestno. Precejšen del njihovega prebivalstva so tudi mali kmetje in vrtničarji.

Vilko Finžgar

Današnja Afrika

Afrika danes doživlja svoj „kvaka“, to je jutro novega, svobodnega dne. Svojo svobodo je po drugi svetovni vojni doslej izbojevalo štirin-dvajset afriških držav, samo v letošnjem „letu Afrike“ — njih 18. „Afriško ljudstvo se danes ne bori več s kopji in puščami, ampak z znanjem“ — tako se je izrazil dr. Hastings Banda, vodja Afriškega nacionalnega kongresa.

Nekdaj, v dobi kolonializma so si domala vso Afriko razdelile evropske kolonialne sile. Edino Etiopiji je uspelo ohraniti svojo neodvisnost skozi 2500-letno zgodovino. Danes je v Afriki 28 samostojnih držav na površini 20.945.000 km², kar pomeni dve tretjini vsega kontinenta. Na njih živi štiri petine prebivalstva Afrike, oec oenimo, da je vseh prebivalcev 237 milijonov in med